

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-511/18-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanke Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr. sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa odvjetnik u Odvjetničkom društvu po Generalnoj punomoći broj: _____ protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Slunja, kojeg zastupa _____ odvjetnik na sjednici vijeća održanoj 6. veljače 2019.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/293, urbroj: 376-10-18-23 od 6. studenog 2018.

II. Nalože se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d. iz Zagreba, da zainteresiranoj osobi Gradu Slunju, Slunj, Trg dr. Franje Tuđmana 12, naknadi troškove spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.

III. Odbija se zahtjev tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d. iz Zagreb za naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 6.500,00 kn.

IV. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem točkom I. izreke utvrđeno je da je tužitelj (dalje: HT) infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja tog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Slunja, prema evidenciji Općinskog suda u Karlovcu, Zemljišnoknjižnog odjela Slunj, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, broj: 6/16 (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavi dio ovog rješenja.

Pod točkom II. izreke utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I. ovog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije, te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu. Točkom III. izreke utvrđena je godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Slunj ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Slunj, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, 152/11., 151/14. i 95/17.). Točkom IV. izreke utvrđuje se da Grad Slunj ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 11. veljače 2017., odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Grada Slunja ukoliko je ista nastupila nakon 11. veljače 2017., prema evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Slunj dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji. Točkom V. obvezuje se HT u roku od 8 dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog rješenja, te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostavi HAKOM-u i Gradu Slunju. Točkom VI. izreke obvezuje se HT u roku od 10 dana od primitka ovog rješenja platiti Gradu Slunju naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu i drugu godinu. Svaka slijedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. Točkom VII. izreke obvezuje se Grad Slunj omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu navodeći da je između njega i Grada Slunja, ovdje zainteresirane osobe, 2. rujna 2014., sklopljen Ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama te da se 14. rujna 2016., zainteresirana osoba obratila tuženiku radi pokretanja postupka utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI i drugu povezanu opremu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Na temelju predmetnog zahtjeva, a ne uzimajući u obzir činjenicu da su između tužitelja i zainteresirane osobe odnosi već uređeni sklopljenim ugovorima, tuženik je 23. studenog 2017. donio rješenje koje je poništeno presudom ovoga Suda poslovni broj: UsII-70/17 od 18.kolovoza 2017. Dopisom od 31. siječnja 2017. zainteresirana osoba uputila mu je otkaz Ugovora koji drži neosnovanim i zbog čega je Trgovačkom sudu u Zagrebu 29. ožujka 2017. podnio tužbu radi utvrđenja da je otkaz ugovora neosnovan i bez pravnog učinka, odnosno da je i dalje na snazi te proizvodi pravne učinke. Tuženik je donio novo rješenje, koje osporava, jer je tuženik pogrešno zaključio kako sklopljeni Ugovor ne proizvodi pravne učinke čime je pogrešno riješio (odlučio) o prethodnom pitanju s posljedicom da je pogrešno primijenio odredbu članka 2. stavka 1. točke 21. Zakona o elektroničkim komunikacijama (dalje: ZEK) i članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (dalje: Pravilnik). Nadalje navodi kako je tuženik propustio raspraviti pravnu prirodu ugovora vezano za okolnost radi li se o ugovoru koji može prestati otkazom. Osporava da bi ugovor mogao prestati otkazom koji se može dati u svako doba te osporava da bi isti bio sklopljen na neodređeno vrijeme u smislu članka 212. stavka 1. i 3. Zakona o obveznim odnosima. Nadalje, navodi kako zainteresirana osoba i tuženik nisu vodili računa da je predmetni ugovor po svojoj pravnoj prirodi stvarnopravnog karaktera, da je tužitelj služnost kao subjektivno pravo stekao uknjižbom i sve dok predmetna služnost nije brisana, ona postoji, da su člancima 237. do 245. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima izričito propisani načini prestanka služnosti, da se otkazom ne može otkazivati ugovor o zasnivanju služnosti po pravilima Zakona o obveznim odnosima koja vrijede za

ugovore koji su obveznopravne prirode, jer je predmetni ugovor stvarnopravnog karaktera, da predmetni ugovor predstavlja trajni stvarnopravni odnos i to na vrijeme sve dok za tužitelja traje potreba za korištenjem služnosti, te da zasnovano stvarno pravo služnosti djeluje prema svima pa i prema tuženiku i prema zainteresiranoj osobi kao vlasniku nekretnina. Također ističe kako tuženik u potpunosti ignorira nepobitnu činjenicu postojanja stvarnog prava služnosti, te bez ikakve osnove uvažava Izjavu o otkazu kao valjani prestanak i danas upisane služnosti, te takvim ponašanjem negira uknjižbu služnosti (modusa) kao i ugovora (titulusa) služnosti. Pojašnjava kako je služnost zasnovana na rok koji je odrediv pa samim time ugovor ne može prestati pozivanjem na odredbu iz članka 212. Zakona o obveznim odnosima. Člankom 4. ugovora, trajanje služnosti određeno je „sve dok traje potreba za korištenjem služnosti“, a isto proizlazi i iz prirode služnosti kao nastalog stvarnog prava. U tom smislu je predmetni ugovor sklopljen na određeni rok koji je kao završni rok trajanja ugovora određen i odrediv samim člankom 4. stavka 1. Ugovora kao i samoj prirodi stvarnopravnog odnosa koji je ugovorom određen. Drugim riječima, prema tužitelju, uzimajući u obzir pravnu teoriju u odnosu na obveznopravni odnos s određenim rokom, a osobito da unaprijed određeno trajanje nekog završnog roka može biti predviđeno prema prirodi postojećeg odnosa, u ovoj pravnoj stvari, zasnivanje služnosti na neodređeno vrijeme sve dok traje potreba za korištenjem služnosti, pretpostavlja da predmetnu obvezu trpljenja i propuštanja radnji koje poduzima tužitelj, prema prirodi uspostavljenog odnosa, zainteresirana osoba mora ispuniti sve dok ne nastupe okolnosti koje bi označile da je predmetna služnost izgubila svoju razumnu svrhu, to jest sve dok ne nastupi završni rok/raskidni uvjet koji bi označio prestanak razumne svrhe, radi koje je služnost zasnovana. Kako stranke nisu mogle predvidjeti točno vrijeme do kada će EKI biti u funkciji, utvrdile su da se služnost daje na neodređeno vrijeme sve dok traje potreba za korištenjem služnosti, ali ne u smislu članka 212. Zakona o obveznim odnosima, već u smislu vremena koje je definirano nastupom određene činjenice (prestanak potrebe/funkcije EKI-a), koje se u trenutku sklapanja ugovora nije moglo iskazati danom, mjestom ili godinom. Upiranje zainteresirane osobe na odredbu članka 4. stavka 1. predmetnog Ugovora kako bi se ovaj ugovor i otkazi podveli pod navedenu odredbu predstavlja čistu konstrukciju i povredu načela savjesnosti i poštenja, zlorabe prava te izbjegavanje dužnosti i odgovornosti za ispunjenje ugovorom preuzetih obveza. Tužitelj nadalje pojašnjava i pravila u slučaju kada su pojedine ugovorne odredbe sporne, a u prilog svojim tvrdnjama poziva se na pravno mišljenje te u prilog dostavlja i presudu Županijskog suda u Zagrebu, broj: GŽ-4702/2018 koja se prema mišljenju tužitelja na odgovarajući način može primijetiti u ovom postupku. Predlaže ovom Sudu da održi raspravu, odluči o prethodnom pitanju na način da utvrdi da je neosnovan otkaz Ugovora o osnivanju prava služnosti, da utvrdi da je na snazi navedeni ugovor i slijedom toga poništi rješenje tuženika i odbije zahtjev za utvrđivanjem plaćanja naknade na ime prava puta, odnosno podredno da prekine postupak sve dok Trgovački sud u Zagrebu pravomoćno ne odluči o prethodnom pitanju, te da obveže tuženika na troškove ovog spora. Tužitelj predlaže i odgodu izvršenja predmetnog rješenja kao i sklapanje nagodbe pred ovim Sudom radi mirnog rješavanja ovoga spora.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je u osporavanom rješenju jasno obrazložio da je Ugovor otkazan Izjavom o otkazu od 31. siječnja 2017. koja je uručena tužitelju 2. veljače 2017., te je ujedno i obrazložio da je zainteresirana osoba stekla pravo na naknadu za pravo puta od trenutka kada je Ugovor otkazan, a to je 8 dana od dana primitka Izjave o otkazu od strane tužitelja, sve sukladno stavu ovoga Suda iz presude, poslovni broj: UsII-351/2017. Ističe kako osporavanim rješenjem nije ulazio u ugovorne odnose među stankama jer to nije predmet upravnog postupanja tuženika, niti je uopće odlučivao o vremenskom razdoblju kada

je Ugovor bio na snazi. Navodi da je rješenjem odlučivao u trenutku kada odnosi između tužitelja i zainteresirane osobe nisu ugovorno uređeni i za vremensko razdoblje od 11. veljače 2017., a ugovorno razdoblje se ne poklapa s razdobljem koje je obuhvaćeno osporavanim rješenjem. U odnosu na tvrdnju tužitelja da ugovor nije mogao prestati Izjavom o otkazu ističe da se ista zasniva na potpuno pogrešnom pravnom stajalištu tužitelja kako ugovor sklopljen na određeno vrijeme ne može prestati sukladno pravilima obveznog prava. Člankom 4. Ugovora, ugovoreno je pravo služnosti na neodređeno vrijeme, sve dok postoji potreba za korištenjem služnosti. Zasnivanje prava puta u smislu ZEK-a je teret na nekretnini koji nastaje izravnom primjenom pravne norme na činjenično stanje, što proizlazi iz članka 28. stavka 1. ZEK-a. Temeljem te odredbe smatra se da infrastrukturni operator ima pravo puta, ako je izgradio EKI na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a, uz ispunjenje bilo kojeg od propisanih uvjeta, a koje je tužitelj ispunio. Nadalje ističe, da su sklapanjem ugovora, tužitelj i zainteresirana osoba zasnovale pravo služnosti na određenim nekretninama bez obzira što je tužitelj na njima već stekao pravo puta temeljem ZEK-a, međutim, neprihvatljiv je navod tužitelja da obveza trpljenja vezano uz EKI mora počivati na dugotrajnom neprekinutom ugovornom odnosu koji mora trajati sve dok na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe postoji tužiteljeva EKI. Ovo iz razloga što je zainteresirana osoba pokretanjem postupka pred tuženikom jasno izrazila volju da joj se rješenjem odredi pravo na naknadu za pravo puta na nekretninama na kojima tužitelj nesporno ima pravo puta. Tužitelj ima pravo puta na području zainteresirane osobe, jer je izgradio EKI na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe, a što među stranka nije niti sporno, te je tuženik utvrdio da je potreba za korištenjem služnosti u konkretnom slučaju otpala, jer je zamijenjena pravom puta. Stoga je temeljem članka 212. stavka 1. i 3. Zakona o obveznim odnosima utvrđeno da je ugovor otkazan, te da je od 11. veljače 2017., tužitelj u obvezi umjesto služnosti plaćati zainteresiranoj osobi naknadu za pravo puta. Također ističe da se u ovoj vrsti upravnog postupka i upravnog spora ne odlučuje samo o odnosu između tužitelja i zainteresirane osobe, već i o javnom interesu, interesu Republike Hrvatske, interesu ostalih operatora koji zbog spora tužitelja s zainteresiranom osobom ne mogu koristiti predmetnu EKI te najbitnije, interesu krajnjih korisnika usluga. Tuženik napominje kako je ovaj Sud u presudi, poslovni broj: UsII-242/18 od 5. prosinca 2018. zauzeto pravno shvaćanje vezano za otkaz ugovora o zasnivanju prava služnosti. Predlaže da se odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u bitnome ističe da u ovom upravnom sporu zakonitost osporenog rješenja treba ocjenjivati isključivo u kontekstu zakonitosti izvršenja ranije presude, odnosno je li tuženik postupio sukladno primjedbama i pravnim shvaćanjima izraženim u toj presudi, odnosno je li u ponovnom postupku nedvojbeno utvrdio koje su nekretnine u vlasništvu zainteresirane osobe. Navodi da je tuženik kod rješavanja prethodnog pitanja, odnosno kada je ocjenjivao je li Ugovor o pravu služnosti prestao nastupanjem Izjave o otkazu, pravilno primijenio materijalno pravo, odnosno odredbu članka 212. Zakona o obveznim odnosima. Obrazlaže kako otkaz nije dan u nevrjeme jer tužitelj nekretnine u vlasništvu zainteresirane, a na kojima ima izgrađenu EKI, zbog toga što na tim nekretninama ima zakonsko pravo puta, imao je pravo koristiti i prije nego je ugovor sklopljen, odnosno to pravo bi imao i da ugovor nije sklopljen kao što ga ima i nakon što je ugovor prestao, a o tome je sudska praksa nadležnih trgovačkih sudova zauzela jasan stav u brojnim presudama. Ističe da je kod rješavanja prethodnog pitanja tuženik pravilno primijenio i pravila iz Zakon o općem upravnom postupku, te je ovaj Sud izrazio stav kako je tuženik ovlašten ispitati je li takav ugovor na snazi i u odnosu na koje nekretnine. U odnosu na navod da je ugovor otkazan iz „nedopuštene pobude“ ističe da pobuda može iznimno biti odlučna samo kod sklapanja ugovora (članak 273. stavak 2. ZOO). Pojašnjava kako ugovor kojim se

osniva služnost može prestati i prije nego prestane pravno služnosti čije je osnivanje predmet tog ugovora, budući da načini prestanka ugovora (obveza) određeni ZOO-om ne mogu ovisiti o načinu prestanka stvarnih prava (pravo služnosti), a što je izrazio i Trgovački sud u Zagrebu presudom, poslovni broj: P-1730/17 od 23. ožujka 2018. Navodi kako se pravo služnosti na nekretninama osniva tek uknjižbom tog prava u zemljišnim knjigama pa je razumljivo i da ono prestaje tek njegovim brisanjem u takvoj knjizi neovisno zbog čega je ono prestalo. U tom smislu pravilnim je zaključiti da otkazom ugovora prestaje samo obveza tužitelju plaćati naknadu za služnost, a ne prestaje mu i pravo služnosti, koje će prestati tek brisanjem tog prava u zemljišnoj knjizi, ako je ono u zemljišnoj knjizi upisano. Smatra kako nije prihvatljiva usporedba ugovora o pravu služnosti i ugovora o kupoprodaji, te ističe razloge zbog kojih smatra neosnovanim navod tužitelja da zainteresirana osoba nije mogla otkazati ugovor o pravu služnosti, zbog toga što je tim ugovorom preuzela obvezu „sređivanje zemljišnoknjižnog stanja“. Smatra kako nije osnovan prijedlog tužitelja za prekidom upravnog spor jer je tuženik već riješio o tom pitanju, a niti je osnovan prijedlog tužitelja da tužba ima odgodni učinak jer tužitelj ničim nije dokazao da bi za njega nastupila šteta. Tužitelj je naknadu za pravo na temelju tog rješenja već platio. Predlaže da se odbije tužbeni zahtjev tužitelja i njegovi prijedlozi te ujedno potražuje i trošak upravnog spora.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odgovor na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljen je strankama spora.

Tužbeni zahtjev nije osnovana.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva, Sud je razmotrio sva pravna i činjenična pitanja, kao i dokaze na kojima je utemeljeno osporeno rješenje, nakon čega je ocijenio da tuženik osporenim rješenjem nije povrijedio zakon na štetu tužitelja.

Osporeno rješenje tuženika doneseno je u izvršenju ranije presude ovoga Suda, poslovni broj: UsII-70/17 od 18. kolovoza 2017., te je tuženik postupajući sukladno razlozima danim u navedenoj presudi trebao nedvojbeno utvrditi vlasništvo zainteresirane osobe na nekretninama na kojima tužitelj ima EKI. Tuženik je imajući na umu odredbu članka 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK) kao i odredbu članka 27. stavka 1. ZEK-a osporavanim rješenjem utvrdio da tužitelj ima pravo puta na administrativnom području zainteresirane osobe na kojem se nalazi njegova EKI te je ujedno utvrdio količinu i vrstu EKI i vlasništvo zainteresirane osobe na nekretninama na kojima se nalazi navedena infrastruktura te datum od kojeg teče pravo na naknadu za pravo puta.

Iz podatka spisa predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba, u smislu odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a ponijela zahtjev tuženiku za utvrđivanje infrastrukturnog operatora te visinu naknade za pravo puta, te je tuženik utvrdio da je do 11. veljače 2017. među stranka bio na snazi Ugovor o pravu služnosti. Stoga je tuženik utvrdio da pravo na naknadu za pravo puta teče od dana kada među strankama više ne postoji Ugovor o pravu služnosti.

Tužitelj smatra da je tuženik pogrešno zaključio kako ugovor sklopljen između zainteresirane osobe i tužitelja više ne proizvodi pravne učinke te je time pogrešno odlučio o prethodnom pitanju s posljedicom da je zbog toga pogrešno primijenio odredbu članka 2. stavka 1. točke 21. ZEK-a i članka 8. stavka 4. Pravilnika, odnosno tužitelj osporava da je ugovor prestao otkazom. Naime, tužitelj smatra da se predmetni ugovor nije mogao otkazati jednostrano, Izjavom o otkazu ugovora.

U odnosu na navode tužitelja valja istaknuti da se u konkretnom slučaju radi o postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visini naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine, a u kojem postupku se utvrđuje i obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta, a ne o postupku kakvog ima na umu odredba članka 8. stavka 4. Pravilnika na koju se tužitelj poziva, prema kojoj obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje, ako na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine, dakle postojanje ugovora je uvjet za prestanak obveze plaćanja utvrđene naknade za pravo puta, o čemu se ovdje ne radi.

U postupku utvrđivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta, u okolnostima konkretnog slučaja, sama izjava o otkazu ugovora predstavlja dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini u smislu zapreke za utvrđivanje naknade o pravu puta u ovom postupku. Stoga nije osnovan navod tužitelja kako je tuženik pogrešno zaključio da Ugovor o pravu služnosti više ne proizvodi pravne učinke, jer spisu predmeta prileži Izjava o otkazu od 31. siječnja 2017., koja je tužitelju uručena 2. veljače 2017. Uz navedeno valja istaknuti da je ovaj Sud u presudi poslovni broj: UsII-242/18-9 od 15. prosinca 2018. izrazio stajalište da u postupku utvrđivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta, o kojem postupku je riječ u konkretnom slučaju, sama izjava o otkazu ugovora predstavlja dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini u smislu zapreke za utvrđivanje naknade o pravu puta u ovom postupku.

Imajući na umu sadržaj tužbe, te odgovora tuženika na tužbu kao i podatke u spisu predmeta proizlazi da je strankama u predmetnom postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora omogućeno očitovanje o podnescima zaprimljenim tijekom upravnog postupka. Tužitelj, tuženik, a niti zainteresirana osoba ne dovode u pitanje pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog u postupku i odlučnog za pravilno rješavanje predmetne upravne stvari pa je Sud predmetni spor riješio bez održavanja rasprave, ocijenivši da su u konkretnom slučaju raspravljena sva bitna pitanja, odnosno ona koju su odlučna za donošenje pravilnog rješenja, te razlozi zbog kojih se osporeno rješenje osporava ne zahtijevaju daljnja činjenična utvrđenja. Naime, u konkretnom slučaju tuženik je pravilno ocijenio da postoje uvjeti za postupanje po zahtjevu zainteresirane osobe, te je detaljno obrazložio stajališta i zaključke na kojima temelji pobijano rješenje, odnosno pravilno je utvrdio da tužitelj ima pravo puta na području zainteresirane osobe, jer je izgradio EKI na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe, a što među strankama nije niti sporno, te je također obrazložio od kada je zainteresirana osoba stekla pravo na naknadu za pravo puta a koje obrazloženje kao pravilno prihvaća i ovaj Sud.

S obzirom na način kako je riješen predmetni upravni spor, odnosno tužbeni zahtjev tužitelja je odbijen, nema razloga za donošenje odluke o prijedlogu za odgodu izvršenja.

Slijedom navedenog, trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima presuditi kao u presudi pod točkom I. izreke.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke presude) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tarifnog broja 23. točke 1. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu, uvećan za porez na dodanu vrijednost u sveukupnom iznosu od 3.1250,00 kn.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova za sastav tužbe i odgovora na tužbu u iznosu od 6.500,00 kn je odbijen jer je tužitelj izgubio spor u cijelosti sukladno odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima (točka III. izreke presude).

Odluka o objavi presude u Narodnim novinama temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a (točka IV. izreke).

U Zagrebu 6. veljače 2019.

Predsjednica vijeća:
Blanja Tunić, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	27.3.2019. 10:01:41	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/18-01/157	-04	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-19-3	Spis	0

